Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

1 Şubat 2014
Sayı: 188

Fiyatı: 1 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

Ekonomik kriz siyasi krizi ateşledi: Hükümet ile cemaatte toplaşan patronlar işçi sınıfını sömürmenin kavgasını veriyor!

Siyasi çevreler ve sözde uzmanlar, hükümet ile Gülenciler arasındaki çekişmenin yani siyasi krizin ekonomik krize neden olduğuna bizi inandırmaya çalışıyor. Oysa gerçek tam tersidir. Bugünkü siyasi kriz, adım adım gelen dünya ekonomik krizinin ülkeyi vurmasının, siyasette de kendini hissettirmesidir.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

***Sınıf Mücadelesi,** işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.*

***Sınıf Mücadelesi,** sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.*

***Sınıf Mücadelesi,** uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.*

***Sınıf Mücadelesi'**nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdırlar; enternasyonalist komünisttirler.*

Başyazının devamı:

Türkiye, AKP'nin iktidarına denk gelen dönemde, dünyadaki ekonomik ve siyasi duruma bağlı olarak bir büyüme dönemi yaşadı. Ancak bu büyüme esas olarak patronlara yaradı; hem işlerinin büyümesinden hem de işçi haklarının gerilemesinden kazandılar.

İşçi sınıfı açısından büyük işsizlik ve gerileme olmadı ve bir oranda orta kesimler belli bir refah düzeyine ulaştı. Bütün bunların nedeni, yüksek kâr getirdiği için Türkiye'ye akan yabancı para ve bu paradan yararlanan Türk patronların, özellikle inşaat iş kolunda, hem ülkede ama daha çok komşu ülkelerde ve bu gün isyanlarla çalkalanan kuzey Afrika ülkelerinde büyük yatırımlar yapıp para kazanmalarıydı.

Tayyip ise bu ekonomik büyümeyi kendi başarısı zannedip siyasi hayaller kurdu. Kendini Ortadoğu'nun lideri, bölgenin hakimi, iktidarını yıkılmaz zannetti, hala daha öyle zannediyor. Burjuva demokrasisinde, patronlarına yeterince kazanç sağlayamayan iktidarların, her şeyin sorumlusu ilan edildiğinin ve bu nedenle kitlelerin hükümeti hedef aldığının bile farkında değil. "Beni yıkmak istiyorlar!" diye feryat ediyor. Daha önce "her şeyi ben yaptım" diyordu; demek ki onu yıkmak gerek!

Ancak hükümetin yıkılması, işçi sınıfının sorunlarının çözümü için yeterli değil. Çünkü bu gün bir kısmı, tıpkı emekçilerin bir kesimi gibi hükümete karşı olsa da, izlenen siyasetlerin, uzlaşmaların ve uzlaşmazlıkların, rüşvetin, yolsuzlukların arkasında bir bütün olarak patronlar sınıfı var.

Tayyip, patronların çıkarı için orduyu geriletmek üzere Gülencilerle işbirliği yaptı, yine onlar için güvencesiz çalışmayı yaygınlaştırdı, mahkemelerde işçilerin lehine karar çıkmamasını sağladı, işçilerin lehine çıkan kararların uygulanmamasına göz yumdu. Patronlar kâr etsin diye sağlık sistemini paralı hale getirdi, şimdi de eğitimi böyle yapıyor. İnşaat ihaleleri verdi, inşaatlarda, tersanelerde, madenlerde ölen işçiler, patronların kârı için yok sayıldı.

Ceplerini işçi sınıfının sırtından doldurdular, işlerini büyüttüler koltuklara yerleştiler, kibirleri arttı. Ekonomik kriz yaklaşırken, rüşvetle hileyle çalıp çırpmayla işlerini sürdürdüler. Hükümet ise patronları kızdırmamak, kazanç için gelen parayı ürkütmemek için lafla, kabadayılıkla zaman geçirdi.

Bir süredir, kriz dalga dalga vuruyor ve her dalgadan patronların kazanç kapısı biraz daha daralıyor. İşte bu nedenle birbirlerine düştüler. Krizden ilk ve en çok etkilenen küçük esnaf, küçük patronlardır. Gülencilerin büyük kısmı da onlardan oluşuyor. Krizi fırsat bilip büyük patronlar, küçüklerin işlerine el atarken, Tayyip onları korumadı, koruyamazdı. Böylece "hizmet hareketi"nin sonu geldi ve ortaklık böylece bozuldu. Bugüne kadar hükümeti destekleyen TÜSİAD burjuvazisinin ortaklığı da böyle bozuldu.

Bugün birbirleriyle kavga eden kesimler karşı saflarda değil, hepsi aynı safta, burjuvazinin safındalar. Patronlar veya patronlara ekonomik açıdan, siyasi veya hukuki açıdan hizmet edenlerdir. Bugün kendi aralarında kavgalı olsalar da, en kısa sürede krizin yükünü işçi sınıfının sırtına yüklemede birlik olacaklar. Dövizin ve faizin yükselmesi, zamlar, işçi çıkarma, ücretlerin düşürülmesi yoluyla, krizi işçi sınıfının sırtına yüklemek için birlik olacaklar. (01.02.2014)

Emekçinin Gündemi

Hızla büyüyen ekonomik krizin nedenleri

Son günlerde dolar, her gün yeni bir rekor kırıyor. Son veriler doların 2.37 TL'yi geçtiği yönünde. Avro ise 3.30'un üzerine çıktı. Bazı verilere göre son 9 ayda dolar yaklaşık % 30 ve avro ise % 35 civarında değer kazandı.

Özellikle ekonomik sorunlarla ilgilenenler, yoğun tartışmalarında, sorunu teknik yönlerle sınırlı tutup geçiştirmeye çalışıyor: Merkez Bankası, piyasaya zamanında, yeteri kadar dolar sürdü mü, sürmedi mi, faizi yeteri kadar yükseltti mi? Öyle anlatıyorlar ki sanki esas sorun, bu gibi teknik müdahalelerden kaynaklanıyor!

Ekonomik krizin biri ülke içi ve diğeri uluslararası olmak üzere iki temel etkeni var. Uluslararası etken; kapitalist ekonominin ve özellikle de önemli ölçüde belirleyici olan ABD ekonomisinin, her geçen yıl daha da büyük oranlarda ekonomik kriz bataklıklarına sürüklenmesinden kaynaklanıyor. Örneğin ABD'nin kamu borçları 20 trilyon dolara yaklaşıyor! ABD Merkez Bankası FED, geçen Mayıs ayından bu yana ekonomik sorunlardan dolayı para politikasında belirli değişiklikler yaptı. Bunun sonucu olarak milyarlarca dolar Brezilya, Türkiye, Endonezya, Güney Afrika gibi ülke piyasalarını aniden terk etti ve Türkiye de dahil, bu sözü edilen ülkelerin paralarında önemli boyutlarda değer kaybı yaşandı.

Son günlerde de FED aynı nedenlerle belirli miktarda dövizi ABD'ye çekmeye başladı ve aynı olaylar gündeme geldi. Örneğin mayıs 2013 ile 17 aralık 2013 arasında Endonezya parası % 23.4, Güney Afrika ve Brezilya parası % 16.1 değer kaybetti. 17 aralık sonrası 21 ocağa kadar olan yaklaşık bir ay içerisinde ise lira % 12.2, Güney Afrika parası ise % 5 oranında değer kaybetti.

Ekonomik krizin Türkiye'ye etkilerinin ulaşması ve bunun da ötesinde hükümetin, krizden sadece kendisini destekleyen patronları ve kesimleri koruyacağını açıkça göstermesi, hem Gülencileri hem de bugüne kadar icraatlarından dolayı destek veren TÜSİAD çevresinin, hükümetle kavgaya tutuşmasına yol açtı.

Tüm bunların sonucu ve hükümetin gidiş sürecinin hızlandırılması da amacıyla, lira hızla değer kaybediyor. 17 aralık tutuklamalarıyla ortaya çıkan AKP çevrelerinin yolsuzluk, talan ve rüşvet gerçeği de, liranın dolar ve avro karşısında değer kaybetme sürecini daha da hızlandırdı.

TÜSİAD'ın hükümeti eleştirerek "böyle bir ülkeye küresel sermaye gelmez" açıklamasına başbakan "bu ifade ülkeye karşı ihanettir" cevabı ve diğer patron örgütlerinin başbakanın arkasında duran açıklamaları oldu. Ama tüm bunlar, liranın değer kaybetmesini hızlandırmaktan başka bir sonuç vermedi.

Liranın değer kaybetmesinin sonuçlarının bedelini kim ödüyor? Bunun

bedelini kimin ödediğini anlamak için pazara çıkmak yeterli. Şimdiden bazı veriler, memurların ve ücretlilerin kazançlarında en az % 20'lik bir değer kaybı olduğunu ortaya koyuyor. Diğer yandan, patronlar ve iktisat uzmanları açıkça dövizin değerinin artmasının sonucu olarak masraflarının arttığını ileri sürerek tensikatlara başlayacaklarını belirtiyorlar.

Uzun lafın kısası, hem dünya ekonomisi hem de Türkiye ekonomisi hızla patronların paraya doymak bilmezliklerinden dolayı uçuruma sürükleniyor. Ama patronlar ve onlara hizmet eden hükümet ve devlet yoluyla fatura, hep biz emekçilere ve yoksullara çıkıyor. Emekçiler açısından buna karşı tek bir çözüm yolu var: Hep birlikte harekete geçip üretimden gelen gücümüzü kullanıp kendimizi savunmalıyız.(30.01.2014)

Devlet onayıyla çocuk istismarına son!

Kadın Destek Merkezi (KADEM), Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığı desteğiyle, evlendirilen çocuklara dikkat çekmek için "İnsafa gelin çocuktan gelin olmaz" sloganıyla kampanya başlattı. "Çocuk yaşta evliliklerin masumane" olduğunu ve bilincin arttırılmasının sorunu çözeceğini savunan Aile ve Sosyal Politikalar Bakanı, eğer çocuklarını evlendiren ailelerden insaf bekliyorsa, bu sorun çözülmekten çok uzak.

Cinsel istismar suçuyla hapis cezasına çarptırılıp kefaletle serbest bırakılan eski Fatih İlçe Milli Eğitim Müdürü öğretmenlik görevine geri getirildi, polisten koruma talebinde bulunan 25 kadından 18'inin talebi reddedildi, bu yılın ilk ayında 13 kadın yakını olan bir erkek tarafından öldürüldü, 360 bini aşkın çocuğun evlendirilmesine göz yumuldu, yeni eğitim sisteminden sonra 160 bin kız çocuğu ilkokuldan sonra okuldan alındı ama hükümete göre bunların tek sorumlusu; insafsız aileler!

Yasaya göre, 18 yaş altı kadınların evlenmeleri suç, fakat özel durumlarda (kemik yaşının yüksek olması gibi), mahkeme kararıyla, bu yaş bir sene geriye çekilebiliyor. Ancak, 15 yaş altı kadınların evliliği cinsel ve çocuk yaştaki bireyin istismarı kapsamına giriyor.

12 yaşında evlendirilen 13 yaşında ilk çocuğunu doğuran ve 14 yaşında ikinci çocuğunu erken doğumda kaybeden Kader Erten'in evinde kafasında bir kurşun ile ölü bulunmasından sonra "çocuk gelin" sorunu yeniden gündeme geldi. Medya, "çocuk gelin" tabirini kullanarak bu durumu yumuşatıyor, "pedofili" ve "sübyancılık" tabirlerini tercih ederek de durumu bireyselleştirip hükümetin politikasına çanak tutuyor. Tıbbi bir sorun olan "pedofili" bireysel olarak çözülen bir sorun olsa da, bugünkü durum aslında toplumsal düzenin getirisi. Namus ve töre gerekçeleriyle, yoksulluktan ötürü çeyiz için veya çalıştırılmak üzere çocuk yaşta kadınların evlendirilmesi, öldürülmesi ve istismar edilmesi tıbbi bir sorun değildir ve kabul edilemez!

Belli ki bu sorun insaf dileyerek çözülmeyecek. Kadın olarak anne ve işçi rolünü üstleniyoruz, ataerkil toplum bir yandan patronumuza bir yandan da çocuk ve eşlerimize hizmet etmeye zorluyor. Her şeye rağmen, özgürlüğümüzü elde etmek bizim elimizde. Evlenip evlenmeyeceğimize, çocuk yapıp yapmayacağımıza biz karar vermeliyiz. Haklarımızı elde edene kadar, eşit şartlarda yaşayabilene kadar mücadelemiz durmayacaktır. (31.01.2014)

Maden ve termik santral işçilerinin tepkisi hükümeti titretti

Türk-İş'e bağlı Tes-İş ve Maden-İş sendikasının, termik santral ve maden ocaklarının özelleştirilmesine karşı, 24 Ocak'ta, Ankara'daki yapmayı planladığı eylem için yola çıkan işçilerin yolunu kapatan polis ve jandarma, işçilerin ve ailelerinin bulunduğu 35 otobüsün ruhsat ve kontak anahtarlarına el koydu.

Vardiyadan çıkan Yatağan, Yeniköy ve Kemerköy termik santral ve maden işçileri, ilçe merkezine, oradan da 10 km uzaklıktaki Kavaklıdere kara yoluna yürüyerek, yola çıkmıştı. Yolu kesilen işçiler, 5 saatlik oturma eyleminin ardından Ankara'ya devam edebildi. Ancak işçiler "kendilerinin yürüyeceğini fakat ailelerinin otobüslerle Ankara'ya gönderilmesini" talep etti ve tekrar oturma eylemi yaptı. İşçilerin kararlı duruşuyla polis, otobüslerin geçişine, önce izin verdi, fakat İçişleri Bakanı'nın emriyle, uzlaşmadan vazgeçti. Bunun üzerine işçiler, basın açıklamasıyla yürüyüşü bitirdiler.

Özelleştirme, taşeronu, güvencesiz ve güvenliksiz çalışmayı getiriyor. İhaleleri, iş yerinin yaptığı işle alakası olmayan, siyasi torpilli firmalar alarak, işçileri, iş güvencesinden yoksun çalıştırıyor. Örneğin; Haziran ayında özelleştirilen BEDAŞ bir inşaat şirketleri ortaklığına devredildi ve şu an BEDAŞ işçileri, inşaat işçisi olarak kadrolanıyor. Ayrıca, özelleştirme toplu sözleşmenin değişmesi anlamına geliyor. Bu yüzden, özelleştirmeye karşı mücadele var olan hakları savunmaktır. İşçinin hakkının ayakkabı kutularını gitmemesidir.

4–8 Ocak 1991'deki büyük madenci yürüyüşünde de, işçilerin önü bir çok kez, asker ve polis tarafından kesilmiş, işçiler yola yürüyerek devam etmişti. 112 km yürüyüşün ardından, Ankara'ya 8 km kala sendika, hükümetle anlaştığını söyleyerek, yürüyüşü sona erdirdi, fakat yapılan toplu sözleşmede işçiler hak kaybetti.

Hükümetin işçi düşmanı ve baskıcı politikaları, haklarımızı korumak için bize mücadeleden başka yol bırakmıyor. Mücadele ettiğimiz sürece haklarımızı koruyabilir ve yeni haklar kazanabiliriz. Çünkü onların oturduğu tahtın, tahtasından çivisine kadar üreten biziz! (01.02.2014)

Fabrikalardan... İşyerlerinden

Belediye

Sözleşme ve taşeron tartışması

Sözleşme oturumları başladı. Görüşmeler, işçilerin hazırladığı taslak üzerinden yürütülüyor. Yaklaşık 50 madde genellikle her sözleşmede olduğu gibi idari konularla ilgili olduğu için aynen kabul edilip sorun olmadan geçiliyor. Nitekim ilk oturumda 17 madde gözden geçirildi ve 3 madde sonraki görüşmeye bırakıldı, 14 madde kabul edildi. Önemli olan yeni talep edilen sosyal haklar ve ücrete ilişkin maddeler.

Bu sözleşmede bir ilk yaşanıyor. Görüşmelere, işveren ve sendika temsilcisi dışında gözlemci olarak bir işçi de katılıyor. En azından olup biteni, işçilere dürüstçe anlatırsa, işçiler için güven verici bir ortam oluşabilir. Hesap sorulan, sorgulanan, şeffaf sözleşmeye giden bir aşama olarak görebiliriz. Umarız gözlemci işçi, kendisine duyulan güveni boşa çıkarmaz.

Yerel seçimin kendi mecrasında işçilerin yükü daha da ağırlaştı. İşçilerin, iş yerinde tartıştıkları konu doğrudan kendi sorunlarına ilişkin. Hükümetin açıklamalarına dayanarak gazetelerde kamuda çalışan taşeronlara ilişkin düzenleme haberleri çıktı. Bunlara göre; kamuda çalışan taşeron işçiler, kadrolu işçinin en düşük ücretiyle aynı ücreti alacak, aynı işi yapıyorsa kadroya alınacak.

Bazı iş yerlerinde iş mahkemelerine buna ilişkin davalar açılmıştı. Davaların bir kısmını, işçiler bireysel olarak bir kısmını ise sendikalar açmıştı. Davaların Yargıtay aşamasında, işçilerin lehine karar çıktı. Artık bu kararın uygulanması ve geriye dönük hakların hesaplanıp verilmesi gerekiyor. Bu süreç işçileri çok umutlandırdı ve hayal kuranlar var.

Bu gelişmelerden haberdar olan sendikalı taşeron işçiler, sendikanın konuya ilişkin hem bilgi vermesini hem de gerekli işlemlerin başlatılmasını istiyor. İlk adım olarak 100 işçi imza toplayarak şube başkanına verdi.

Bunun üzerine sendika toplantı yaptı. Toplantıda, şimdiki başkan ile eski şube sekreteri arasında tartışma çıktı. Eski sekreter, hemen dava açılsın, işçiler kadroya alınsın diye ısrar etti. Yeni başkan ise “bu davalar, iki yıl önce başladı, sen o zaman neredeydin, o gün yapmadın, bugün kahraman kesiliyorsun” diye çıkıştı. Sendika bürokratları arasındaki bu kavganın nedeni, işçi haklarını koruyup işvereni karşılarına almak istememelerinden.

Tartışmaya işçiler müdahale etti. Onların tartışması, işçiye yaramıyor. Tartışma yerine işçilerin çıkarlarını koruyacak olan birlikteliği sağlayıp gerekeni yapmaktır. Her koşulda işçinin yanında olmaktır. 15 yıldır, işverenin denetimindeki alt işveren tarafından çalıştırılıyoruz. İş yeri, belediyenin isminin altında. Temizlediğimiz sokaklarda yaşayan insanlar, bizim taşeron işçisi olduğumuzu bilmiyor, belediyenin kadrolu işçilerinin elbisesiyle, onlarla birlikte çalışıyoruz.

Toplantının sonucunda dava açılmasına ve takip edilmesine, sendikanın aldığı kararın arkasında durmasına karar verildi. Yöneticiler, sendika bürokratları arasındaki dar gurupçu ayrışmaya karşı durulacağı, her ne olursa olsun işçinin çıkarına öncelik verileceği ve tüm birimlerin bilgilendirileceğini söylediler.

Şimdiki durum umut verici. Davanın açılması gerekli ama işçilerin sadece buna güvenip umutlanması yanlış olur. Sonucu hep birlikte göreceğiz. (Bir işçi, 17.01.2014)

Gıda

Demokrasi kime lazım?

Fabrika yavaş yavaş taşınıyor fakat yönetim hala işçilere bir açıklama yapmadı. Makineler taşındıkça, Makine Dairesi işçilerini teker teker çağırıp yeni fabrikaya gitmelerini istiyorlar. Belirli bir zamanlama olmadığından, işçiler hazırlık yapamıyor.

Yeni fabrikaya gitmeyeceğini beyan etmiş olan işçilerden, özellikle teknik kısımdakiler için durum giderek içler acısı bir hal aldı. Gitmeyeceği için iş arayan ve bulan işçiler, yönetim tarafından tazminatlarının ve ihbarlarının verilmemesiyle tehdit ediliyor. Bazıları, on beş yıl ve 3.600 günlük sigortalılıklarını doldurdukları için daha rahat hareket etmesine rağmen ihbar tazminatı ve işsizlik sigortalarından yararlanamayacakları için işten çıkmaktan vazgeçiyor. Bu sorunları yaşayanları sendikaya yönlendiriyoruz. Sendikacılar ise yapacak bir şeyleri olmadığını, patronun bu konuda kanuni olarak haklı olduğunu söylüyor. Kendilerine iş bulan arkadaşlar buldukları işlerden vazgeçmek zorunda kalıyor.

Yeni fabrikada şimdiye kadar giden dört makineye yeterli işçi olmadığı için işçileri vardiyalar halinde çalışmaya gönderiyorlar. Şimdiye kadar yarım saatte işlerine gelen işçiler için bu uygulama, daha erken kalkmak ve eve daha geç dönmek anlamına geliyor. Şimdilik toplu bir tepki olmasa da bireysel tepkiler var. Bazı işçiler, bölüm

amirleriyle konuşup yeni fabrikaya gitmemeye çalışıyor.

Bu arada sendikada yapılan bir oylamayla sendikanın Rize Şubesi kapatıldı. Sebep Çay-Kur işçilerinin Öz Gıda İş'e geçişleri nedeniyle orada üye işçi kalmaması. Hükümetin kendisine yakın sendika ile çalışmak ve işçileri bölme amaçlı yaptığı çalışmalar sonuç verdi.

Şimdiye kadar işçilerden kopuk ve kendi koltuklarını koruma amaçlı yapılan masa başı sendikacılığı nedeniyle işçiler, sendikaları kendi üzerlerinde bir yük olarak görüyor. Böyle olsa da sendikalı olmayı da tercih ediyorlar. Sendika temsilcileri bu durumu hükümete fatura etseler de kendi hataları gün gibi ortada. Fakat hiç bunlardan bahsetmiyorlar.

Şimdi bekledikleri şey CHP'nin seçimi kazanmasıyla kaybettiklerini geri alma umudu. Bunun nasıl olacağını sorduğumuzda ise işçileri suçluyorlar ve cehalet ve demokrasi bilincinin olmadığından bahsediyorlar. Yani kendi üyelerini hakir görüyorlar. Bu iddialar komik çünkü şimdiye kadar demokratik hakkımız olan sendika temsilcilerimizi seçme hakkımızı bile bizlere vermemek için takla atan ve yasaların arkasına saklanan sendikacılar, kendilerinde olmayan demokrasi bilinci için işçileri suçluyorlar. Sanki çok iyi şeyler yapacaklar da, işçiler onların yolunu kesiyor. (Bir işçi, Ocak 2014)

Sonunda biz kazanacağız

Bu kokuşmuş düzenin işçi, emekçi ve ezilenler üzerindeki baskısı, özellikle işçiler üzerindeki baskısı çok etkili oluyor. İşçiler, birbirine güvenmiyor, birbirinden korkuyor.

Çoğu işçi, patronu duyar diye haklarını konuşmuyor, zaten çok kısıtlı olan hakkının elinden alındığını anlatamıyor. Bir de fanatik dinci ve siyasetçi şefler olunca durum daha da kötüleşiyor.

Şefimiz böyle, aşırı dinci ve Tayyipçi. Namaza gitmeyen işçiye psikolojik baskı yapıyor. Bununla da yetinmeyip müdüre; "beni dinlemiyor, iş yaptıramıyorum" diye yalan yere şikayet edip işçiyi işten attırıyor. Yeni gelen işçileri denetliyor ama işle ilgili değil: Kim kiminle konuşuyor, ne konuşuyor diye dinliyor.

Yeni giren bir işçiyi benimle konuşmaması için sıkıştırdı. Arkadaşa merhaba dedim, benden uzaklaştı, şef kızıyor, dedi.

Bunun gibi baskılar bunca yıldır sürüyor. Boyun mu eğeceğiz, suskun mu kalacağız? Ne yılacağız, ne de susacağız. Önce 12 Eylül öncesindeki haklarımızı, mücadele edip geri alacağız, sonra da daha fazlasını. (Bir işçi)

<u>İletişim</u>

Haklarımıza el konuyor

Yaklaşık bir yıl oldu taşeronda işe başlayalı. Bir yılda onlarca oyalama ve yalanla karşılaştık. İşe başlamadan önce söylenen "üç aylık deneme süresince asgari ücretle başlatıyoruz, asıl maaşınız bu süre sonunda belli olur" sözünün bir aldatmaca olduğu, üç ayın sonunda belli oldu. Bu noktadan sonra "yılbaşında genel zamla birlikte hakkınızı vereceğiz" sözü de yeni yılla beraber hepimizde bir beklenti yarattı. Bunun beklentilerimizi karşılamayacağını adımız gibi biliyorduk. Fakat sonuç, çok daha şaşırtıcı oldu.

İşte bu ortamda, ocak ayı ile beraber santral amirinin odasına taleplerimizi bildirmek için çıktığımızda, bütün yıl sadece kandırıldığımızı anladık. Aldığımız cevap; "ne zammı? ihale bitti" oldu. Ve birkaç gün içinde, işimize son verildiğini bildiren ihbarnameler elimize geçti. Verilen çıkış tarihi ise bizi pek de şaşırtmadı. Bir yılın dolmasına sadece bir ay kalmıştı ve çalışanların yüzde doksanı bu tarihte bir yılını dolduramamış oluyordu. Böylece bir yıllık kıdem tazminatı ve yıllık izin hakkımız uçup gitmiş oldu.

Basit bir hesap yapacak olursak, firmanın bu santralde 73 çalışanı vardı ve sadece 18'i kıdem tazminatı almaya hak kazanmış durumda. Geriye kalan 55 kişinin ortalama kıdem ve yıllık tazminatı elli bin lirayı buluyor. Türkiye genelinde yaklaşık 2000 kişinin bu firmaya bağlı çalıştığını düşünürsek, şirket ihale bitimini kendi lehine bir kâra dönüştürmüş oldu. Bu durumda 'ihale bittiği için bunu yapmak zorunda' denebiliyor. Fakat gelgelelim firmanın bu ihaleyi tekrar alma ihtimaline ise kesin gözü ile bakılıyor. Çıkış tarihi ihale sonuç gününden sonraya verildiğine göre, bizde 'ihale sonucu beklenebilirdi' diyoruz. Bize cevapları "ihale alınsa da giriş-çıkış yapılacak." Yani her halükarda bu işlemin bir kâr elde etme işi olduğu aşikar.

Şartlar böyle olunca bizlerin ihbar izni doğmuş oldu. Başta "biz ihaleyi kesinlikle alacağız ve tüm işçilerimizle çalışmaya devam edeceğiz, bu izni kullanmanıza gerek yok" dendi. Aynı gün içinde üç arkadaş yönetimle toplanarak hakkımızı savunduk, hararetli konuşmalar sonunda daha fazla kandıramayacaklarını anladılar ve seri olarak izinler verilmeye başlandı.

Şimdi ihalenin kazanılması durumunda, tüm işçilerle yeniden pazarlık yapılacak. Tabii ki bu pazarlık tek tek, kapalı kapılar ardında yapılacak ve verebildikleri en düşük acreti vererek ucuz iş gücünü devam ettirmek isteyecekler. Bizim yapacağımız şey ise bunu kesin bir dille reddederek, toplu görüşme talep etmek olmalı ve kendi belirlediğimiz miktarları kabul ettirmek için kararlı bir tutum sergilemek olmalıdır. (Bir işçi)

Siyasetin Gündemi

Yargı kavgasının ardındakiler

“Paralel devlet” tartışmasıyla, hükümetin HSYK'nın (Hakimler ve Savcılar Yüksek Kurulu - görevi hakim ve savcıların çalışma yerlerini belirlemektir) değiştirilmesine yönelik düzenlemesi, şimdilik geri çekildi. Oysa bu kurul, 2010'da oylanan anayasa değişikliğinde, bizzat hükümetin istediği biçimde oluşturulmuştu. Bugün hükümet, konuyla ilişkin olarak “yanlış yaptık”, düzelteceğiz diyor. Bu düzende bunun gibi pek çok yanlış yapılıyor ama sorun değil, tekrar tekrar düzeltiliyor da!

Örneğin, kamu ihale kanunu, son 10 yılda 160 kezden fazla “düzeltildi”. Anayasanın kendisi bile birkaç kez düzeltildi. Demokratikleşme için ceza yasaları, paket paket düzeltildi, moda deyimiyle güncelleştirildi.

Son tartışmalar, hukuk sisteminin aslında tamamen siyasi olduğunu ortaya çıkardı. Kanunlar, siyasi amaçlarla, siyasi bir dille yazılıyor ve uygulanıyor. Bu nedenle sadece kanunu yazmada söz sahibi olmak yetmiyor, uygulayan kurumlarda da söz sahibi olmak gerekiyor. Hükümetin HSYK ile yaptığı buydu, bugün yine yapmak istediği budur.

Bir çok alanda, ekonomide, sansürde, sağlıkta, sözde bağımsız “üst kurul” oluşturan ve bunları savunun hükümet, hukukta tam tersini yapıyor ve savunuyor. Daha önce yargıçlar ve savcılar, yöneticilerini kendileri seçer veya bürokrasinin kademelerinden gelirken, yöneticilerin doğrudan siyasiler tarafından belirlenmesi kuralını AKP getirdi. Bunu da demokrasi adına yaptı.

Hukuk, özellikle islamcı burjuvazinin ama genelde tüm burjuvazinin isteği olan ordunun geriletilmesi, kemalist bürokrasinin tasfiye edilmesi, ihaleler ve özelleştirmelerle patronlara kıyak yapmanın bir aracı olarak gerekli idi ve kullanıldı. Bu işte, yetişmiş kadroları olan Gülencilerle işbirliği yapıldı.

On yılda, eğitimden polise, mahkemelerden devlet bürokrasisine, medyaya kadar her yerde AKP-Gülenci bir kuşak yerleşti, yükseldi, önemli mevkilere geldi. Hatta adam kıtlığından, bir kişi bir çok iş yaptı. Gazeteci, milletvekili, uzman, danışman, ... Bazen de akrabalar devreye girdi. Kendisi gazeteci, kardeşi üst düzey bürokrat, diğer kardeşi emniyet müdürü, yeğeni danışman, damadı savcı, amcası hakim, ... Bu nedenle tayinlerin ardı arkası kesilmiyor. Aile boyu göç var!

AKP-Gülenciler, ikilisinin ilki, mecliste işine gelen yasa çıkarırken, ikincileri bunları kallanarak kararlar alıyordu. Böylece başbakanın söylediği gibi kazan-kazan, yoluyla işler yürüyordu. Şimdi iki kesimin kazanacağı kadar olanak kalmayınca, ortaklık bozuldu.

Başbakan, en yakın tehlike gördüğü Gülencilerden kurtulmak için yeniden yargılama vaadiyle hem ordudan hem de kemalistlerden, geçici de olsa destek almak için geri adım atıyor, taviz vermeye hazır olduğunun mesajını gönderiyor.

Benzerini, Kürt kitlelerine de yapıyor. Gülencilerin, çözüm sürecine karşı olduklarını yayarak, Roboski'de katlettiği Kürtlerin hesabını bile vermeden, Kürt kitlelerinden destek istiyor.

İçeriden başbakan aksini söylese de Avrupa'dan gelen itirazlar sonucunda, geri adım atılmış gibi görünüyor. Ancak bu bir aldatmaca. Hükümet en kısa sürede, daha önce yaptığı gibi bir torba yasa hazırlayıp ilgisiz düzenlemelerin arasına katıp bir gece yarısı, en önemli gördüğü değişiklikleri yapacaktır. Elbette bu da yeterli olmayacak. Çünkü hükümet etmeyi sağlayan kağıt üzerindeki yazılar, bu yazıları “karar” diye sözle söylemek değil, onları uygulama gücüne sahip olmaktır.

Gülenci olsun olmasın patronların ve ondan umudu olan kitlelerin desteğini alan hükümetin böyle bir gücü vardı ama bu güç, her geçen gün eriyor. Olaylar gösterdi ki polis müdürünü, savcıyı, savcı hakimi, hakim bakanı takmıyor. Hukuk sistemi, iktidarları gibi dökülüyor. Zamanı geçmişti bile! (01.02.2014)

Uluslararası Gündem

Mısır

Anayasa referandumu:
Askerler hakimiyetlerini arttırıyor

Mısır'da 14 ve 15 Ocak tarihlerinde anayasa referandumu gerçekleşecekti. Hazırlanan Anayasa, 3 Temmuz darbesinden sonra ülkeyi yöneten El Sisi ve generallere az çok demokratik teminat olarak işe yarayan 50 "akil" kişi tarafından zaten onaylanmıştı. Bundan sonrası halkın değerlendirmesine bırakılmıştı ancak "evet" çoğunluğu sağlarsa, bir General Savunma Bakanı referandumu olacak.

Geçen yazdan beri askeri yönetime katılan ve Müslüman Kardeşler'e karşı kale olarak sunulan gazetelerin yaptığı resmi propaganda da, 30 haziranda yapılan Mursi karşıtı gösterilerde halkın iradesine sözde saygı duyulması için "evet" oyu verilmesine çağrı yapıyordu. Yeni anayasa, Mısır tarihinde "en iyi anayasa" olup Mursi başkanlığı altında yayınlanan halindeki "gericiliğe" karşı yeni bir sayfa açıyormuş. Hatta ocak ve şubat 2011'de Mübarek'in istifasını sağlayan halkın isteklerinin devamlılığını sağlıyormuş.

Aslında, yeni anayasa yandaşlarının desteği, dini temeller üzerinde parti kurma yasağı, kadın-erkek eşitliği ve işkencenin suç haline gelmesine ilişkin paragraflar ile sürse de, anayasanın onaylanması, öncelikle 3 Temmuz darbesinden doğan askeri iktidarı meşrulaştırmak olur. Belli ki bir yandan da El Sisi için kişisel konumunu temellendirmenin yolu olacak. El Sisi, subaylara yaptığı bir konuşmada, "eğer halk isterse ve asker desteklerse", anayasa resmi olarak açıklandıktan sonra yapılması gereken cumhurbaşkanı seçimlerine katılacağını açıkladı.

Fakat eski cumhurbaşkanı Mursi döneminde olduğu gibi anayasa da "temel yasama kaynağı olarak şeriat"ı ikinci maddesinde koruyor. Anayasaya karşı çıkanlara gelince, tutuklamalar ve keyfi yargılamalar, sadece Müslüman Kardeşleri değil, aynı sol eylemcileri de hedef alıyor. Ocak-şubat 2011 hareketine katıldıkları bilinen ve Müslüman Kardeşlere bağlı olmadan El Sisi hükümetini eleştirebilmeyi talepleriyle eyleme katılan militanlar, aralık sonunda tutuklandı.

İktidarın izin vermediği eylemleri yasaklayan yeni yasa, baskılara yol açıyor. Hapsedilip ağır şekilde cezalandırılan bu militanlar dışında, İskenderiye'de benzer olaylar sonucunda 2 sene hapis cezasına ve 50 bin mısır lirası para cezasına çarptırılan başka militanlar oldu. Askeri mahkemeler sivilleri yargılamaya devam ediyor ve yeni anayasa bunu onaylıyor. Aynı şekilde, anayasaya göre, daha uzun bir süre boyunca Savunma Bakanı Silahlı Kuvvetler Yüksek Konseyi üyesi olacak.

İktidardaki ordunun oluşturduğu tehdit hâlâ açık bir şekilde kitle protestolarına, özellikle işe alım, ücretler ve sendikal haklar açısından işçilerin değişmeyen durumundan ötürü devam eden işçi grevlerine karşı. Yeni anayasayı oylama tertibinin arkasında, 3 Temmuz darbesiyle iktidara gelen yönetim gerçek yüzünü gösteriyor.

Aslında, Mübarek dönemindeki, kitlelere söz geçiren diktatörlük yeniden kurulmak isteniyor. İyi ki kitleler mücadelelerinden öğrendiler ve daha son sözlerini söylemediler. LO (17.01.2014)

Fransa

Goodyear – Amiens:
Montebourg, işçilere ahlak dersi veriyor

Goodyear fabrikasının işçileri müdürü 30 saat boyunca rehin aldıktan sonra, Sanayi Bakanı Montebourg "Goodyear ve CGT artık yeter, çaba gösterin ve uzlaşın!" açıklamasını yaptı.

Sosyalist partili bakan Montebourg, yedi senedir fabrikanın kapanmasına karşı verilen mücadelede idarenin işçilere yapmadığını bırakmadığını iyi biliyor: Baskı, tahrik, militanlara karşı açılan davalar ve son olarak gülünç tazminatlarla tensikat bildirimlerinin gönderilmesi.

Buna rağmen birbirlerini sevmeleri gerektiğini ve saldırıya uğrayınca boyun eğip ezeli düşmanlarıyla uzlaşmalarını söyleyerek, işçilere ahlak dersi veriyor.

Cumhurbaşkanlığı seçimleri için Sosyalist Parti'nin ön seçimleri sırasında Montebourg, Amiens Goodyear fabrikasının park yerinde toplu işten çıkarmaları, özellikle de büyük şirketlerin, borsada daha çok kazanç elde etmek amacıyla yaptıkları tensikatları yasaklayacağına dair söz vermişti. Sosyalistler, iktidara gelince, patronların işçi çıkarmasını kolaylaştıran esneklik yasasını geçirdiler ve daha iki hafta önce, yöneticileri bir an önce serbest bırakmazlarsa Çevik Kuvvet birimlerini üstlerine salacaklarını söyleyerek, Goodyear işçilerini tehdit etti.

Montebourg, Goodyear'in taşeronu olan Titan şirketinin CEO'sunun, fabrikanın bir kısmına çalıştırmak üzere geri alacağına dair kendisine söz verdiğini ve bu yüzden mütevazı, uysal ve kibar davranıp onu korkutmamak gerektiğini söylüyor. Titan CEO'su Charles Taylor'un, daha bir buçuk sene önce işçilerin "günde sadece üç saat" çalıştıklarını ve günün geri kalan kısmında "güzellik salonundaymış gibi oyalandıklarını" söylediğini hatırlatmakta fayda var. Fabrikanın CGT sendikası militanlarını "çatlak" ve "komünist sendikanın delileri" diye nitelendirip, Montebourg'a "bunları Afrika'ya yabancılar lejyonuna göndermeyi" önermişti. İki yöneticinin rehin alınmasını; "ABD'de bunu adam kaçırma olarak nitelendirirlerdi ve bu insanlar tutuklanıp yargılanırdı. Bu çok ciddi bir suç ve müebbet hapis cezasıyla karşı karşıyasınız" diyerek yorumladı ve "Tanrım, bunlar kafayı yedi" açıklamasını yaptı.

Yine aynı CEO işçilerin işe geri alınmadan önce hepsinin işten çıkarılmalarını ve -belki- 1.200 işçiden sadece 300'ünün, dikkatle seçilip kendi şartlarını dayatarak yeniden işe alınmasını kabul ediyor.

Montebourg, "birinden bir şey talep ederken kibarca istemek lâzım" diye haykırarak işçilerden kendini beğenmişliği bırakmalarını istedi. Zaten patronlara boyun eğmek hiç hoş gelmiyor ama kanınızı emmek istediklerini açıkça söyleyen kan emicilere karşı bir şey yokmuş gibi davranmak ahmaklık olur.

Onlara ne kadar "kafayı yemişler" deseler de, işçiler iki hafta önce başladıkları lastik stokunun taşınmasını engelleme eylemine devam etmeye karar verdi ve artık fabrikayı işgal ediyorlar. İki sene boyunca ücretlerini alacakları "yeni meslek edinme izni" istiyorlar ve 80 bin avro tazminata ek olarak her kıdem senesi için 2 bin avro eklenmesini talep ediyorlar. Şirketin zenginliğini göz önünde bulundurunca talepleri hiç de abartılı değil: Amiens fabrikasını stokunun 241 bin lastiğinin çoğu tanesi 8 bin avroya kadar satılan traktör lastiğidir. LO (17.01.2014)

Seçimler ve devrimci komünist tutum

Krizin gittikçe büyüdüğü, Erdoğan hükümeti çevreleri ile Gülenciler ve şimdi de patron örgütlerinin taraf olduğu bir kavga ortamında yerel seçimler daha da ön plana çıkmaya başladı. Erdoğan ve çevresi 11 yıl boyunca çok büyük hizmetler verdikleri, canla başla çalıştıkları, gece gündüz demeden halka hizmet vermek aşkıyla ellerinden gelen her şeyi yaptıkları masallarını anlatıp önümüzdeki seçimlerde yeniden onlara oy verip adaylarını belediye başkanı yapıp «yola devam» etmemizi istiyor. Erdoğan ailesinin, bakanlarının, bakan çocuklarının yakın çevrelerinin ve özellikle de hükümete yakın patronların bu süre içerisinde vurgunlar, yolsuzluklar yoluyla ne gibi servetler edindiklerini artık sağır sultan bile duydu!Artık pastayı eskisi gibi paylaşamayıp birbirlerine açıkça savaş ilan eden Erdoğan'ın Milli görüş tayfası ile Gülen'in cemaat tayfası karşılıklı olarak kirli çamaşırlarını ortaya döktükleri için eskiden dar bir çevrenin bilip gördüklerini, herkes görebiliyor.

Erdoğan ve AKP'si yaptıkları yolsuzlukları, hırsızlıkları, aldıkları rüşvetleri ört bas edebilmek için bunları açığa çıkarabilecek savcılara, yargıçlara ve polislere karşı elindeki bütün baskı ve tehdit yöntemlerini kullanmaktan çekinmiyor. Daha da önemlisi onlara oy veren, destekleyen ve güvenen emekçi ve yoksul kitlelerinin gerçekleri görüp tepki göstermesini engellemek için başta devlet televizyon kanalları ve Erdoğan'cı medya, masallar anlatıyor. Bütün yolsuzlukları, rüşvetleri ve vurgunları, çok rahat bir şekilde inkar edip iftiralardan ibaret olduğunu ve karşı tarafın onlara kıskandıkları ve çekemediğinden dolayı bunları uydurduklarını söylüyorlar.

Gülenciler ve çevresi ise tam tersine Erdoğan ve çevresinin Gülencilere minnettar olduğunu ve bugün ise nankörlük ve hatta ihanet ettiğinden söz edip seçimlerde AKP ve Erdoğan'nın defterden silinmesini istiyor.

Bu yerel seçimlerde muhalefetteki CHP ve MHP ortalarda dolaşıyor. CHP ve MHP'nin temel olarak yaptıkları; Erdoğan ve AKP'yi teşhir etmek, yolsuzluk ve vurgunlarını anlatmak ve karşılıklı sataşmalarla birlerine küfür seviyesine varacak ithamlarda bulunmak. Bunu Meclis'e de taşıyarak arada bir işi yumruklaşmaya kadar götürüyorlar.

Ancak kendileri seçildiğinde yolsuzluklara, vurgunlara, sömürüye karşı hangi somut önlemler alacaklarını, patronlar düzeninin yaptığı sömürüye ve talanlara karşı ne gibi önlemler alacaklarını ve daha da önemlisi bunları, somut olarak nasıl ve hangi güce dayanarak yapacakları konusunda tek söz bile etmiyorlar. Bu durumda; seçilirse, eskiden defalarca yaşandığı gibi, 'enkaz devraldık' edebiyatı yapıp patronlara hizmet vermeye devam edip kamu olanaklarıyla patronları zengin etme siyasetini sürdürecek.

BDP'ye gelince; bazı bölgelerde, özellikle de Kürt halkının yoğun olduğu bölgelerde, bir güç oluşturuyor. Bugün bol bol eleştiri yapıyor ve çoğu zaman da haklı eleştiriler yapıyorlar. Tabii ki Kürt halkına karşı yapılan haksızlıkları ve baskıları teşhir etmek gerekiyor. Ama sorun, aynı zamanda Kürt halkının büyük çoğunluğunu oluşturan emekçi ve yoksulların temel çıkarlarını savunmaktır. Oysa BDP yurtsever bir burjuva partisinden başka bir şey değil.

Komünist devrimcilerin tutumu

Seçimler, milyonlarca emekçi için gereken değişikleri yapmaya olanak sunmuyor. Seçimler sadece fikirlerimizi ifade etmeye yarıyor. Emekçiler bu hakkı elde edebilmek için bile onlarca yıl mücadele etmek zorunda kaldı. Birçok ülkede emekçiler, hala daha böyle bir hakka sahip değil.

Elde edilmiş bir haktan hiçbir zaman vazgeçmemek lazım. Ancak bu hakları gerektiği gibi kullanmasını da bilmek gerekiyor. Burjuvaziye hizmet etmeyi amaçlayan farklı siyasetler arasında bir tercih yapmak, farklı bir şeydir.

Emekçilerin haklarını savunan siyaset dahil, genelde siyasete karşı çıkmanın anlamı siyaseti bizi sömürenlerin tekeline bırakmak demektir. Burjuvazinin çıkarlarını savunan siyasetlere karşı emekçilerin ve sömürülenlerin çıkarlarını savunan siyasetler savunmalıyız.

Doğruyu savunduklarını söyleyen bazı çevreler şimdiden "oyunuz bir işe yarasın" gibi iddialarla dayatmalarda bulunuyorlar.

Seçim sandığına bir oy pusulası atmak, devrimci komünist bir aday için olsa bile, bu, gerçek mücadelelerin işlevini yerine getiremez. Ama bu şekilde oy

vermek, kitleler için bir programı benimsediklerini ifade etme olanağını sunar.

Yani kullanacakları oy ile açıkça şunu ifade etmiş olacaklar:

-İşsizliğe son vermek için patronlara işçi atmayı yasaklamak; hiç bir ücret kaybı olmadan mevcut işler bütün emekçiler arasında paylaşılmalı; devlete, kitlelere hizmet veren kamu işlerine gerekli sayıda personel alınmalı,

-Herkesin iyi bir satın alma gücüne kavuşabilmesi için bütün ücretlere ve emeklilik aylıklarına gerekli artışı dayatmalı ve bunu güvence altına alabilmek için hayat seviyesi kitlelerin denetimiyle belirlenip otomatik olarak, hemen ücretlere, emeklilik aylıklarına yansıtılmalı,

-Sanayi iş yerleri ve bankalar, emekçi denetimi altına alınmalı.

Krizin gazabına uğrayanlar emekçiler, işsizler ve emekliler ile sınırlı olmayacak, diğer katmanlar da etkileniyor. Örneğin yoksul köylüler, esnaf ve zanaatkarlar, kriz döneminde bile büyümek isteyen büyük sermayenin ihtirasının bedelini öder. Büyük sermaye şirketleri bu katmanlara gerek taşeron gerek müşteri olarak çok ağır şartlar dayatıyor.

Toplumdaki gerçek çıkarcılar, hayatını çalışarak geçinen emekçileri bölüp biri birlerine düşman kılmaya çalışanlar. İşçilerin, zanaatkarın, küçük esnafın ve köylülerin ortak çıkarları var ve bunları, kapitalistler sınıfına karşı savunmak için birlikte mücadele edebilirler. Emekçileri sömüren ve bu ara katmanların boğazını sıkan kapitalist şirketlerin, kitlelerin denetimine alınması, ortak bir hedef olabilir. Banka sistemi ve kredilerin dağıtımı da kitlelerin denetiminde olmalı.

Bugünkü ekonomik düzenden çıkarı olan veya gerçekleri göremeyenler, “bu bir devrim olur!” diyebilir. Evet, bir devrim olur ama devrimci komünistler, gerekli olan devrimden korkmadıkları için kapitalistler sınıfının ayrıcalıklarını savunan bu düzene karşı kendi hedefleri savunmaktan çekinmezler.

Komünist devrimcilerin burjuvazi ile bağları olmadığı gibi mevcut siyasi düzene de bağlı değiller. Üstelik devrimci komünistler, topluma yeni yollar açmanın tek olanağının sömürülenlerin mücadelesiyle mümkün olduğunun bilincinde. Bunu ister, mücadelesine katılır ve gerekli hazırlıklarda yer alırlar.

“Sermaye ve kâr düzenine değil de toplumsal mülkiyete ve demokratik kararlara bağlı bir ekonomik düzen mümkün değil” feryatları koparanlar var.

Artık geçerliliğini yitirmiş ve insanlığın gelişmesini üstlenmekten aciz, bu toplumsal düzeni savunanların ileri sürdüğü bu gibi iddialar yeni değil. Krallar, sultanlar, prensler ve asalak soylular iktidarı da, zamanında, kendi ayrıcalıklarını güvenceye almış olan toplumsal düzenden daha iyisinin olmadığını iddia edip, sonsuza kadar böyle devam etmesi gerektiğinde ısrarlıydılar. Ancak 1789 Fransız devrimi ve 1917 Rus devrimi, imkansız denenin mümkün olduğunu kanıtladı.

Radyolarda, televizyonlarda bıktırıcı, siyasi beyanatlar, bin bir çeşit açık oturumlar var. Kendilerini “uzman” olarak tanıtan gazeteci, iktisatçı, siyasetçi palavracılar, kapitalist ekonomiye hakim değil. Kapitalist ekonominin tek bir itici gücü var, o da, sermaye sahiplerinin sınırsız kâr elde etme ihtirası ve bu da, orman kanununa yol açar.

Emekçiler için bu ortamda en kötü şey kendi yaşamları için mutlaka gerekli olan; iyi bir iş ve ücret için, yani kesinlikle sorumlu olmadıkları bir krizin bedelini ödememek için birlik olup mücadele etmek yerine siyasi, milli veya dini konular temelinde bölünmeleri.

Bugünkü kriz, kapitalizmin iflasının delili. İleride yol açacağı büyük tahribatlar sonucunda gittikçe daha çok sayıda insan, bu düzenin sürmeyi hak etmediğini görecek. Ve toplumun dönüşümü mücadelesine katılacaklar.

Mevcut büyük partilerin hepsi, istisnasız burjuvaziye hizmet ediyor. Seçilebilmek için seçimlerde farklı şeyler söylüyor, üstelik artık söyledikleri de o kadar da farklı olmuyor. Ama hiç biri birkaç bin büyük burjuva ailesinin tekelinde bulunan büyük şirket ve bankanın, kapitalist ekonomi düzenine karşı mücadele etmiyor.

Sömürülenler sınıfının, seçimlerde keskin laflar edip mücadelede kendini savunmayan bir partiye değil, siyasi yaşamda onların gücünü gösterecek, hükümetlerin burjuvazinin çıkarlarını savunma amacıyla aldığı kararlara karşı, sömürülenlerin çıkarlarını öne sürüp uygulanması için gerekli mücadeleyi örgütleyip gerçekleştirecek bir partiye ihtiyacı var.

Kapitalist patronların zenginliklerinin kaynağı olan iş yerlerinde onlara karşı mücadele edecek bir parti gerekli. Gerek fikirler gerek program açısından bu parti sıfırdan başlamayacak. Emek dünyasının, geçmişte kuşaklar boyu, kurtuluşu için verdiği mücadelelerden kalma ve Marks’tan bu yana komünist devrimci kuşakların mücadele deneyimleri var. Marks, Komünist Manifesto’da bunu şöyle özetledi: “Emekçilerin kurtuluşu, kendi eserleri olacak”. (30.01.2014)

Sinema... Sinema... Sinema...

“Halam Geldi” çocukların kabusu

Yönetmenliğini Erhan Kozan'ın yaptığı "Halam Geldi" filmi kısa bir süre vizyonda kaldı. Ancak film, hem konusu hem de konuyu anlatış biçimi açısından izlenmeyi hak ediyor.

Filmin ödül almış olan senaryosunu, Kıbrıslı gazeteci Evrim Kanpolat, 1990'lı yıllarda tanık olduğu bir olaydan hazırladı. Filmin çocuk oyuncuları, olayın geçtiği Kıbrıs’ın Akıncılar köyünde yaşıyor ve ilk kez oyunculuk yaptılar. Çok da başarılı oldular.

Çocuk gelinler ve akraba evlilikleri üzerine eğilen film, Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti'nde farklı kültürlerin iç içe bulunduğu Akıncılar köyünde, Diyarbakır’dan göç etmiş ailelerin 3 küçük kızının yaşadığı acı dolu günleri seyircisi ile paylaşıyor.

Film, aynı zamanda, çok sınırlı olsa da, Kıbrıs'ın kuzeyi ve güneyi arasındaki sınır sorununu da insani yönleriyle ele alıyor.

Filme adını verin “Halam Geldi”, Reyhan ile Huriye’nin, ailelerinin geleneklerine göre, daha önce kararlaştırılmış bir akrabayla evlendirilmelerinin zamanın geldiğini anlatan bir şifre. Esas olarak, akraba evliliğinin nedeni olan sakat çocuklara ve evlenmek istemeyen çocukların acılarına odaklanıyor, film. Kız çocuklarının baskıyla, şiddetle, eğitimden kopartılarak, bazen de altınla, süslü gelinliklerde kandırılarak hayatlarının yok edilişi gözler önüne seriliyor.

Akraba evliliği, sakat doğumlar ve çocuk istismarı, göçmen Kürt ailelerin adaya getirdikleri bir sorun olarak sunuluyor ve geleneksel bir sorun izlenimi veriyor, başlangıçta.

Ancak filmde, bu suçun, göçmen ya da değil, tüm köyün görmezden gelişiyle ortaklaşa işlendiğini, erkek egemenliğinin ve kadına yönelik şiddetin de bu sayede sürdürüldüğünü görmek mümkün. Sınır nedeniyle sorun yaşayan bir köylüye herkes sahip çıkarken, hem evlendirilen çocuklar hem de dövülen kadın için kimse kılını kıpırdatmıyor.

Benzer şekilde babalar veya sözde “kocalar” çocukları istismar etmek istediklerinde karşılarına yasalar çıktığında, bürokratik engelleri rüşvet yoluyla rahatça geçebiliyor. Böylece sözde dışarıdan gelen “töre” yaşayacak zemin buluyor. Buna isyan eden bir çocuk ve çocuğunun zorlamasıyla isyan eden bir anne dışında, toplumdan bulduğu açık veya gizli destekle veya en azından suskunlukla töre, geçmişin değil, günün uygulaması oluyor ve sürüyor.

İşte filmi güzel kılan ve seyredenin içini acıtan tüm bunları göstermesidir. Daha da hüzünlüsü, tam da bir çocuk gelinin öldüğü günlerde çok kısa bir süre gösterimde kalmasıdır.

Yine de filmi bulmak ve izlemenin sinema dışında seçenekleri var ve bu çabayı hak ediyor.

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1 YTL / 50 p - 1 Euro
İnternet Adresi: http://www. union-communiste.org – http://www. sinifmucadelesi.net
E-mail: contact@union-communiste.org
Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 6YTL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 10 YTL/ 5 Pound.